

Összeházasodunk. Az egyetem környékén egy étteremben ültünk, amikor megbeszéltük. Nem volt „leánykérés”, semmi romantika: az életünk lesz majd romantikus. Felrúgjuk a szabályokat: a szerelmünk örökre szól. Lesznek kísértések, talán el is tévedhetünk a szirén-hangok közepette, de időben eszmélünk; lesz valami örökkévaló az életben, és ez a mi szerelmünk lesz. Ennél romantikusabb gondolatot elképzelni sem lehet. Tudtuk akkor ott -1983 tavaszán -, hogy a lelkünk és szellemünk ki fog tartani a végsőig. És a testünk is. „Krupp-acél”-nak hazudtam magam, pedig voltak már rossz sejtéseim. De azért azt nem gondoltam, hogy harminchárom évesen leteríti a testemet a betegség. Akkor még erősnek éreztem magam, semmi nem állhatott utamba. Erős és okos is voltam: már nem fecséreltem felesleges virtuskodásra az erőt. G. velem jött. Huszonegy éves volt. Én se sokkal öregebb. Még azon a nyáron összeházasodtunk. Nem tudom, milyen nehéz lehetett neki ezt keresztülvinni otthon. Szülei akkortájt váltak el. Édesanyja nyilván nem ilyen partiról álmodott. De kedves volt. Az apja pozitívan fogadott. Munkát szerzett szombat - vasárnapra. Az én szüleim rezignáltak voltak. Már rég elvesztem a számukra. Legalábbis eltávolodtunk. Egy táskával távoztam a Vízivárosból. De aztán megbékéltek: hiszen „rendes” életet kezdtünk élni. G.-hez költöztünk. G. szüleitől soha egy rossz szót nem kaptam. Anyámmal több baj volt. Még az esküvőre sem akart eljönni. G. kilógott a sorból. Szépsége nem engedett eltévedni, szelleme szenvedni, halni se hagyott. Én emlékszem az akkori időkre. A kétely nyoma sem volt, semmi megingás. Nyár volt, nyüzsgés. A csokrot a Ferencziek terén csináltattam. Belváros...

Szerencsés Károly